

огоородах знаходились сія столи заставлені най-вибірнішими потравами.

— І не веди нас во іскушення! — закликав провідник. Радше вертаймо до Хліба нашого повасядачаго. — сказав далі, а не знаючи казав чим горше вертати вѣм. Залезли тільки сїя кровав дофну, не надібаючи власні вѣжи згладити, одже покріпнѣвши, рушили далі. Зникли ті жаріні огороди, на величїм камені сиділи ви і та той самий дід сивий як голуб, і сказав:

— Стара там, що потрафилосьте покусї сивирі сї і диньку, несте трутину. Але тижина ще чекає нас проба.

І йшли вони далі, аж тут унагла нагло густа мракеліна і стало ся темно що один другого не бачив, хоть йшли, купою туз при собі.

Павколо них знов відзвали ся голоси, рачеб вите диких звірят, зближаючи ся що раз ближше, то знов брязкіт оружа і перератаючі вояні зойки, а темїлось з кождою хвилиною. Здавало ся, що сильний вихор вивертає деревом в дїї і валить на їхні голови, то знова що дрижить земля і під ногами розступав ся. Вей страхи згромадили ся тут здав дось, а йдучи в такій темноті, не бачучи, і